[In English, p. 4 - suomeksi, s.7]

ЛИГИ НАЦИЙ
Сообшение ТАСС.

ТАСС уполномочен передать следующую оценку авторитетных советских кругов резолюции Совета Лиги Наций от 14 декабря об «исключении» СССР из Лиги Наций.

Совет Лиги Наций принял 14 декабря резолюцию об «исключении» СССР из Лиги Наций с осуждением «действий СССР, направленных против Финляндского государства».

По мнению советских кругов это нелепое решение Лиги Наций вызывает ироническую улыбку и оно способно лишь оскандалить его незадачливых авторов.

Следует, прежде всего, подчеркнуть, что правящие круги Англии и Франции, под диктовку которых принята резолюция Совета Лиги Наций, не имеют ни морального, ни формального права говорить об «агрессии» СССР и об осуждении этой «агрессии». Англия и Франция держат в своем подчинении давно уже захваченные ими громадные территории в Азии, в Африке. Они совсем недавно решительно отклонили мирные предложения Германии, клонившиеся к быстрейшему окончанию войны. Они строят свою политику на продолжении войны «до победного конца». Уже эти обстоятельства, изобличающие агрессорскую политику правящих кругов Англии и Франции, должны были бы заставить их быть поскромнее в деле определения агрессии и понять, наконец, что правящие круги Англии и Франции лишили себя и морального и формального лрава говорить о чьей-либо «агрессии» и, тем более, об «агрессии» со стороны СССР.

Следует, далее, отметить, что отношения между Советским Союзом и Финляндией урегулированы Договором о взаимопомощи и дружбе, заключенным 2 декабря с.г. между Народным Правительсвом Финляндской Демократической Республики и правительством СССР. Этим договорам полностью обеспечены мирные отношения между СССР и Финляндией и дружественным образом разрешены к удовлетворению обеих сторон, как вопросы обеспечения независимости Финляндии и безопасности Ленинграда, так и вопросы расширения территории Финляндии за счет территории СССР путем воссоединения Карельских районов с Финляндией. Как известно, СССР передает по этому договору Финляндии 70 тысяч квадратных километров с населением более 100 тысяч человек в обмен на территорию Финляндии в размере менее 4 тысяч километров с населением около 25 тысяч человек. Если захват чужой территории и насильственное подчинение населения этой территории чужому государству является основным элементом понятия агрессии, то нельзя не признать, что договор СССР с Финляндской республикой свидетельствует не об агрессии, а наоборот — о мирной и дружественной политике СССР в отношении Финляндии, имеющей своею целью обеспечение независимости Финляндии и усиление ее мощи путем расширения ее территории. Не может быть сомнения, что нынешние Англия и Франция поступили бы в данном случае по-иному, то-есть они просто взяли бы и захватили территорию Финляндии, как они захватили в свое время территории Индии, Индокитая, Марокко, или как они захватывали в 1918—1919 годах территорию Советского Союза.

Наконец, следует отметить, что Договор о взаимопомощи и дружбе между СССР и Финляндской республикой вполне обеспечивает мир между этими странами. И именно

потому, что этот договор обеспечивает мир и дружбу между обеими странами, СССР не ведет и не заинтересован вести войну с Финляндией. Только прежние, уже обанкротившиеся финляндские правители из клики Маннергейма, не хотят осуществления этого договора и под диктовку третьих держав навязывают Финляндии войну против СССР вопреки действительной воле финляндского народа. Подлинный смысл решения Совета Лиги Наций заключается не в стремлении к миру и не в поддержке финского народа, а в том, чтобы поддержать обанкротившуюся клику Маннергейма против финского народа и, тем самым - разжечь войну, в которую вовлечен финляндский народ вопреки его воле и в силу провокации клики Маннергейма.

Таким образом, вместо того, чтобы содействовать прекращению войны между Германией и англо-французским блоком, в чем, собственно, и должна бы заключаться миссия Лиги Наций, если бы она продолжала оставаться «инструментом мира», нынешний состав Совета Лиги Наций, провозгласив политику поддержки провокаторов войны в Финляндии — клики Маннергейма и Таннера, стал на путь разжигания войны также и на северо-востоке Европы.

Тем самым, Лига Наций, по милости ее нынешних режиссеров, превратилась из кое-какого «инструмента мира», каким она могла быть, в действительный инструмент англо-французского военного блока по поддержке и разжиганию войны в Европе.

При такой бесславной эволюции Лиги Наций становится вполне понятным ее решение об «исключении» СССР. Господа империалисты, вознамерившиеся превратить Лигу Наций в орудие своих военных интересов, решили придраться к первому попавшемуся поводу, чтобы избавиться от СССР, как единственной силы, способной противостоять их империалистическим махинациям и разоблачить их агрессивную политику.

Что же, тем хуже для Лиги Наций и ее подорванного авторитета.

В конечном счете СССР может здесь остаться в выигрыше. Во-первых, он избавлен теперь от обязанности нести моральную ответственность за бесславные дела Лиги Наций, при чем ответственность за «оставление СССР вне Лиги Наций» целиком ложится на Лигу Наций и на ее англо-французских режиссеров. Во-вторых, СССР теперь уже не связан с пактом Лиги Наций и будет иметь отныне свободные руки.

Не приходится уже говорить, что сама обстановка, при которой подготовлялась и выносилась резолюция Лиги Наций, направленная против СССР, разоблачает скандальные махинаций, к которым прибегли англо-французские представители в Лиге Наций для достижения указанной цели. Как известно, Совет Лиги Наций состоит из 15 членов, за резолюцию же об «исключении» СССР было подано только 7 голосов из числа этих 15, то-есть резолюция принята меньшинством членоз Совета Лиги. Остальные 8 членов Совета относятся либо к числу воздержавшихся, либо к числу отсутствовавших. Состав представителей 7 государств, голосовавших за «исключение» СССР, говорит сам за себя: в число этих семи входят — Англия, Франция, Бельгия, Боливия, Египет, Южно-Африканский Союз, Доминиканская республика.

Таким образом, Англия и Франция, имеющие всего 89 миллионов населения, опираясь на Бельгию, Боливию, Египет, Южно-Африканский Союз и Доминиканскую республику,

имеющих вместе всего 38 миллионов насе ления, приняли решение об «исключении» Советского Союза, имеющего 183 миллиона населения. Случайно по добранные «представители» 127 миллионов населения «исключили» СССР с его 183 миллионами населения.

Но и для получения этих голосов англо-французским представителям пришлось прибегнуть накануне дня голосования к особым махинациям по изменению состава членов Совета Лиги. Накануне заседания Совета через Ассамблею Лиги Наций были проведены в состав членов Совета, на непостоянные места, — представители Южно-Африканского Союза и Боливии (последний выбран вторично) и на так называемые временные места — представитель Египта. Следовательно, из числа семи представителей, голосовавших в Совете Лиги за «исключение» СССР, три представителя были подобраны специальным образом. Этими скандальными махинациями представители Англии и Франции в Лиге Наций окончательно подорвали всякий политический и моральный вес своего голосования 14 декабря.

Несомненно, что подобные скандальные махинации могли быть продиктованы лишь той атмосферой политической реакции и морального упадка, которая царит теперь в «сферах» Лиги Наций.

Чего стоят решения Лиги Наций, принятые в подобной атмосфере — не трудно понять.

"Правда", 16 декабря 1939 г.

APPRAISAL BY AUTHORITATIVE SOVIET CIRCLES OF DEC. 14 RESOLUTION OF LEAGUE OF NATIONS COUNCIL

TASS has been authorized to transmit the following appraisal given by authoritative Soviet circles regarding the resolution of the Council of the League of Nations of Dec. 14 on the "expulsion" of the USSR from the League of Nations.

On Dec. 14 the Council of the League of Nations adopted a resolution on the "expulsion" of the USSR from the League of Nations and condemnation of the "action of the USSR against the state of Finland."

In the opinion of Soviet circles this absurd decision of the League of Nations calls forth an ironic smile and can only make a laughing stock of its ill-starred authors.

It must be emphasized, first of all that the ruling circles of Britain and France, under whose dictation the resolution of the Council of the League of Nations was adopted, have neither the moral nor the formal right to talk about "aggression" on the part of the USSR and condemn this "aggression." Britain and France lord it over vast territories of Asia and Africa seized by them a long time ago. Quite recently they resolutely rejected Germany's peaceful proposals aiming at the earliest termination of the war. They are basing their policy on the continuation of the war "to a victorious end." These circumstances alone, unmasking the aggressive policy of the ruling circles of Britain and France, should have compelled them to use more discretion in defining aggression and to understand at last that the ruling circles of Britain and France have forfeited both the moral and the formal right to talk about anybody's "aggression" the more so about "aggression" on the part of the USSR.

It must further be noted that relations between the Soviet Union and Finland have been settled by the Treaty of Mutual Assistance and Friendship concluded on Dec. 2 between the People's Government of the Democratic Republic of Finland and the Government of the USSR. This treaty fully insures peaceable relations between the USSR and Finland and in a friendly manner solves to the satisfaction of both parties the problems of insuring the independence of Finland and the security of Leningrad, as well as problems of the extension of the territory of Finland at the expense of territory of the USSR through the reunion of the Karelian districts with Finland. It is known that under this treaty the USSR transfers to Finland an area of 70,000 sq, km. with a population of over 100,000 In exchange for less than 4,000 sq. km. of Finland's territory with a population of about 25,000. If the seizure of foreign territory and the forcible subjugation or the population of this territory to a foreign state forms the principal element of the idea of aggression, one cannot help admitting that the treaty between the USSR and the Republic of Finland testifies not to aggression but, on the contrary, to the peaceful, friendly policy of the USSR toward Finland, a policy aiming to insure the independence of Finland and increase her might by extending her territory. There can be no doubt that present day Britain and France would act differently under similar circumstances, namely, they would simply seize the territory of Finland just as in their time they seized the territories of India., Indo-China and Morocco or as they seized territory of the Soviet Union in 1918-19.

Lastly, it must be noted that the Treaty of Mutual Assistance and Friendship Between the USSR and the Republic of Finland fully insures peace between these countries. And it is

precisely because this treaty insures peace and friendship between the two countries that the USSR does not wage and is not interested in waging war against Finland. It is only the former rulers of Finland of the Mannerheim clique, who are now bankrupt, that do not desire the realization of this treaty and, under the dictation of third powers, thrust upon Finland a war against the USSR contrary to the genuine will of the people of Finland. The real purport of the decision of the Council of the League of Nations is not a striving for peace not support for the Finnish people, but to render support to the bankrupt Mannerheim clique against the Finnish people and thereby fan the war in which the people of Finland have been involved contrary to their will and as a result of the provocation of the Mannerheim clique.

Thus, instead of contributing to the termination of the war between Germany and the Anglo-French bloc, which, strictly speaking, should have formed the mission of the League of Nations if it was to remain an "instrument of peace," the present members of the Council of the League of Nations, having proclaimed a policy of support for the instigators of war in Finland-the clique of Mannerheim and Tanner-look the course of fanning the war to Northern Europe as well.

Thus, the League of Nations, thanks to its present stage managers, has been converted from some kind of "instrument of peace," which it could be, into a real instrument of the Anglo-French military bloc for keeping alive and fanning the war in Europe.

Considering such an inglorious evolution of the League of Nations, its decision on the "expulsion" of the USSR becomes fully comprehensible, Messrs. the imperialists, who conceived the intention of transforming the League of Nations into an instrument of their war interests, decided to seize upon the first pretext to get rid of the USSR as the sole force capable of opposing their imperialist machinations and exposing their aggressive policy.

Well, all the worse for the League of Nations and its undermined prestige.

In the final analysis, the USSR may prove the winner in this case. Firstly, it is now released from the obligation to bear moral responsibility for the inglorious deeds of the League of Nations, while responsibility for "leaving the USSR outside the League of Nations" fully rests with the League of Nations and its Anglo-French stage managers. Secondly, the USSR is now no longer bound by the Covenant of the League of Nations and will henceforth have its hands free.

One hardly needs to say that the very circumstances under which the resolution of the League of Nations directed against the USSR was prepared and passed unveil the scandalous machinations to which the Anglo-French representatives in the League of Nations resorted to attain the above-mentioned aim. As it is known, the Council of the League of Nations consists of 15 members, while only seven out of these 15 voted for the resolution on the "expulsion" of the USSR, i.e., the resolution was adopted by a minority of the members of the Council of the League. The remaining: eight members of the Council either abstained from voting or were absent from the meeting. The list of representatives of the seven states who voted for the "expulsion" of the USSR speaks for itself: these seven are Great Britain, France, Belgium, Bolivia, Egypt, the Union of South Africa and the Dominican Republic.

Thus Britain and France, counting only 89 million population between them, supported by Belgium, Bolivia, Egypt, the Union of South Africa and the Dominican Republic, counting

altogether 38 million population, adopted a decision on the "expulsion" of the Soviet Union with a population of 183 million. Fortuitously, selected "representatives" of 127 million population "expelled" the USSR with its population of 183 million.

But to secure even these votes, the Anglo-French representatives were obliged to resort on the eve of the day of voting to special machinations in order to alter the composition of the Council of the League. On the eve of the Council meeting the representatives of the Union of South Africa and Bolivia (the latter having been reelected) were given through the Assembly of the League of Nations non-permanent seats on the Council and the representative of Egypt, a so-called temporary seat, Consequently, of the seven representatives who voted in the Council of the League for the "expulsion" of the USSR, three were specially selected. By these scandalous machinations the representatives of Britain and France in the League of Nations completely undermined all the political and moral weight of their voting of Dec. 14.

Undoubtedly such scandalous machinations could have been inspired only by the atmosphere of political reaction and moral degradation now reigning in the "spheres" of the League of Nations.

It is not difficult to see the true value of decisions of the League of Nations adopted in such an atmosphere.

Source: "Moscow News", Dec. 18, 1939. Original published in "Pravda" Dec. 16, 1939.

KANSAINLIITON VIIMEISIN PÄÄTÖSLAUSELMA. TASS:IN KOMMUNIKEA.

TASS on valtuutettu ilmoittamaan seuraavan Neuvostoliiton johtavien piirien mielipiteen Kansainliiton neuvoston päätöslauselmasta joulukuun 14. päivältä 1939, joka koski SNTL:n poissulkemista Kansainliitosta.

Kansainliiton neuvosto hyväksyi joulukuun 14. päivänä 1939 päätöslauselman SNTL:n "poissulkemisesta" Kansainliitosta sekä "SNTL:n Suomen valtiota kohtaan suunnattujen toimien" tuomitsemisesta.

Neuvostopiirien mielestä tämä Kansainliiton absurdi päätös kirvoittaa ironisen hymyn ja kykenee vain saattamaan surkeat aikaansaajansa naurun alaiseksi.

Ensiksi korostettakoon, että Englannin ja Ranskan johtavilla piireillä, joiden määräysten mukaan Kansainliiton neuvoston päätöslauselma hyväksyttiin, ei ole moraalista eikä muodollista oikeutta puhua SNTL:n "hyökkäystoimista" eikä tuomita tätä "aggressiota". Englanti ja Ranska vallitsivat laajoja alueita Aasiassa ja Afrikassa, jotka ne olivat ottaneet haltuunsa kauan sitten. Aivan äskettäin he kategorisesti hylkäsivät Saksan rauhanehdotukset, jotka olisivat johtaneet sodan nopeimpaan loppumiseen. He nojaavat politiikassaan sodan jatkumiseen "voittoisaan loppuun" saakka. Jo näiden tosiseikkojen, jotka paljastavat Englannin ja Ranskan hallitsevien piirien hyökkäyspolitiikan, tulisi saada heidät vaatimattomammiksi hyökkäystoimien määrittelyä koskevissa asioissa ja saada heidät vihdoinkin ymmärtämään, että he ovat riistäneet itseltään sekä moraalisen että formaalisen oikeuden puhua jonkun "hyökkäystoimista" ja vielä vähemmän SNTL:n "aggressiosta".

Vielä on mainittava, että joulukuun 2. päivänä tätä vuotta Suomen demokraattisen tasavallan Kansanhallituksen ja SNTL:n hallituksen kesken solmittu sopimus kahdenkeskisestä avusta ja ystävyydestä on järjestänyt kuntoon suhteet Neuvostoliiton ja Suomen välillä. Tämä sopimus takaa täysin rauhanomaiset suhteet SNTL:n ja Suomen välillä ja ystävällisin keinoin, kummankin maan tyytyväisyydeksi, ratkaisun kysymyksiin Suomen itsenäisyyden ja Leningradin turvallisuuden turvaamisesta, samoin kuin kysymykset Suomen alueen laajentamisesta Neuvostoliiton alueiden kustannuksella jälleenyhdistämällä Karjalan alueita Suomeen. Kuten tunnettua, SNTL luovuttaa tällä sopimuksella yli 70 tuhatta neliökilometriä noin 100,000 hengen asujaimistoineen vaihdossa Suomen määrältään alle 4 tuhanteen [neliö]kilometriin noin 25 tuhannen hengen asujaimistoineen. Jos vieraan alueen anastaminen ja tämän alueen väestön pakkoalistaminen vieraalle valtiolle muodostaa aggressio-käsitteen keskeisen elementin, niin ei voi olla myöntämättä, että SNTL:n sopimus Suomen tasavallan kanssa ei todista aggressiosta vaan päinvastoin SNTL:n rauhanomaisesta ja ystävällisestä politiikasta Suomen suhteen tarkoituksenaan taata Suomen itsenäisyys ja lisätä sen mahtia aluelaajennusten kautta. Ei ole epäilystäkään, että nykypäivän Englanti tai Ranska toimisivat tässä tapauksessa toisin, nimittäin, ne yksinkertaisesti anastaisivat ja miehittäisivät Suomen alueen kuten ne aikanaan anastivat Intian, Indo-Kiinan ja Marokon alueet tai kuinka ne kaappasivat vuosina 1918-19 Neuvostoliiton alueita.

Lopuksi on huomattava, että Sopimus yhteistyöstä ja ystävyydestä SNTL:n Suomen tasavallan välillä takaa täysin rauhan näiden maiden välillä. Ja juuri siksi, että tämä sopimus takaa rauhan ja ystävyyden molempien maiden välillä, SNTL ei käy eikä ole halukas käymään sotaa

Suomea vastaan. Vain entiset, nyt vararikon kärsineen Mannerheimin klikin entiset vallanpitäjät, eivät halua tämän sopimuksen toteutumista ja vieraiden valtojen sanelusta tuuppaavat Suomen sotaan SNTL:oa vastaan vastoin Suomen kansan todellista tahtoa. Kansainliiton Neuvoston päätöksen todellinen aikomus ei ole pyrkiä rauhaan Suomen kansan tukemiseksi vaan tukea vararikon kärsinyttä Mannerheimin klikkiä Suomen kansaa vastaan ja siten lietsoa sotaa, johon Suomen kansa on vedetty vastoin tahtoaan Mannerheimin klikin provokaation voimalla.

Tällä tavoin sen sijaan, että nykyiset Kansainliiton Neuvoston jäsenet myötävaikuttaisivat Saksan ja englantilais-ranskalaisen blokin välisen sodan päättymiseen, jonka oikeastaan tulisi olla Kansainliiton missio ollakseen "rauhan instrumentti", he ovat julistaneet tukipolitiikkansa Suomen sodan provokaattoreille - Mannerheimin ja Tannerin klikille, sodan lietsomiseksi myös pohjois-Eurooppaan.

Näin Kansainliitto on, sen nykyisten regissöörien armosta, muuttunut jonkinlaisesta "rauhan instrumentista", jonkalaisen sen tulisi olla, englantilais-ranskalaisen sotilasblokin tosiasialliseksi instrumentiksi, jolla se ylläpitää ja lietsoo sotaa Euroopassa.

Kun tarkastelee tällaista Kansainliiton kunniatonta kehitystä, sen päätös SNTL:n "poissulkemisesta" tulee täysin ymmärrettäväksi. Herrat imperialistit tarkoituksenaan muuntaa Kansainliitto sotapyrkimystensä välineeksi, päättivät tarttua ensimmäiseen tekosyyhyn päästäkseen eroon SNTL:sta ainoana sellaisena voimana, joka pystyy vastustamaan niiden imperialistisia vehkeilyjä ja paljastamaan niiden hyökkäyspolitiikan.

No, sen pahempi Kansainliitolle ja sen vahingonkärsineelle arvovallalle.

Lopullisessa tilinpidossa SNTL voi osoittautua tämän tapauksen voittajaksi. Ensinnäkin, se on nyt vapautunut kantamasta moraalista vastuuta Kansainliiton kunniattomista teoista samalla kun vastuu ”SNTL:n jättämisestä Kansainliiton ulkopuolelle” lankeaa täysin Kansainliitolle ja sen englantilais-ranskalaisille regissööreille. Toiseksi, SNTL:ää ei enää sido Kansainliiton peruskirja ja tästä lähtien sillä on vapaat kädet.

Tarvitsee tuskin todeta, että tilanne, jolla SNTL:ää vastaan suunnattu Kansainliiton päätös oli valmisteltu ja tuli hyväksytyksi, paljastaa ne skandaalimaiset vehkeilyt, joihin Englannin ja Ranskan edustajat Kansainliitossa turvautuivat saavuttaakseen edellämainitun tavoitteen. Kuten tunnettua Kansainliiton Neuvosto koostuu 15:stä jäsenestä ja vain seitsemän näistä 15:stä äänesti SNTL:n ”karkoittamista” koskevan päätöslauselman puolesta, ts. päätöksen hyväksyi Liiton Neuvoston jäsenten vähemmistö. Niiden seitsemän valtion edustajien luettelo, jotka äänestivät SNTL:n ”karkoituksen” puolesta, puhuu puolestaan: nämä seitsemän ovat Englanti, Ranska, Belgia, Bolivia, Egypti, Etelä-Afrikan Unioni ja Dominikaaninen Tasavalta.

Siten Englanti ja Ranska, käsittäen yhteensä 89 miljoonan väestön, ja joita tukivat Belgia, Bolivia, Egypti, Etelä-Afrikan Unioni ja Dominikaaninen Tasavalta yhteenlasketulla 38 miljoonan väestöllä, hyväksyivät päätöksen 183 miljoonan asukkaan SNTL.n ”sulkemisesta pois”. Tilaisuuden sattuessa 127 miljoonan valitut ”edustajat” ”sulkivat pois” SNTL:n 183 miljoonan asujaimistoineen.

Mutta varmistaakseen jopa nämäkin äänet Englannin ja Ranskan edustajat olivat pakotettuja turvautumaan äänestyspäivän edellä erikoisiin vehkeilyihin muuttaakseen Liiton Neuvoston

kokoonpanoa. Neuvoston kokouksen edellä Kansainliiton yleiskokous teki Etelä-Afrikan Unionista sekä Boliviasta Neuvoston ei-pysyviä jäseniä ja Egyptistä ns. väliaikainen jäsen. Niinpä niistä seitsemästä jäsenestä, jotka äänestivät Liiton Neuvostossa SNTL:n ”poissulkemisen” puolesta, kolme oli erityisesti valittua. Näillä skandaalimaisilla vehkeilyillä Englannin ja Ranskan edustajat Kansainliitossa veivät kaiken poliittisen ja moraalisen painoarvon pois joulukuun 14. päivän äänestykseltään.

Tällaisiin skandaalimaisiin vehkeilyihin on epäilemättä voinut johtaa vain Kansainliiton ”sfääreissä” nykyään vallitseva poliittisen taantumuksen ja moraalisen rappeutumisen ilmapiiri.

Ei ole vaikea nähdä tällaisessa ilmapiirissä hyväksyttyjen Kansainliiton päätösten todellinen arvo.

"Pravda", 16. joulukuuta 1939